

Συνάντησις ενάτη:

2012 «μ. Χ.»

Βαρεία ή ατμόσφαιρα γύρω μας. Η αλλαγή του χρόνου μας βρίσκει προβληματισμένους. Κυριαρχεί ή απογοήτευσις για τὸ παρὸν καὶ ή άβεβαιότητα για τὸ μέλλον. Οί εύχές για τὸ νέο έτος, «Καλή χρονιά»- «Εύτυχισμένο τὸ νέο έτος», ήχοϋν παράξενα στὰ αὐτιά μας, διότι άπό ό,τι άκοϋμε κανέννας δέν περιμένει κάτι καλύτερο αὐτὴ τή χρονιά.

Κι όμως:

Υπάρχει Έλπίδα!

Άς σφίξουμε όλοι τὰ χέρια παρέα,
ας περπατήσουμε όλοι σ' ένα δρόμο κοινό,
άπό τήν κρίσι μέσα καὶ τήν... καταστροφή,
τὸ νόημα άς βροϋμε, τήν χαρά τῆς ζωῆς μας,
γιατί υπάρχει Έλπίδα, ...

στοϋ Χριστοϋ τή μορφή!

Καιρός ν' αλλάξουμε στόχους, νά συνειδητοποιήσουμε ότι ή άληθινή εύτυχία δέν κρύβεται στὰ υλικὰ αγαθά, αλλά στην καθαρή καρδιά. Νά εκτιμήσουμε αὐτὸ πού έχουμε. Νά αισθανώμαστε εύγνώμονες άκόμα καὶ για τίς μικρές χαρές καὶ για τίς εύλογίες πού δεχόμαστε. Η καλή υγεία, ή ικανότητα νά βοηθάμε τούς άλλους, ή υποστήριξις πού μας δίνουν οί καλοί μας φίλοι, όλα αὐτά καὶ πολλά άλλα εἶναι λόγοι για τούς όποιους μπορούμε νά νοιώθουμε «χαρά, άγάπη, εύχαρίστησι». Άς ακολουθήσουμε αὐτὸ πού μας λέγει ό θεός Παϋλος.

«Πάντοτε χαίρετε,.. έν παντί εύχαριστείτε' τούτο γάρ θέλημα Θεοϋ». (Α' Θεσ. ε' 16, 18)

Πάντοτε νά χαίρεστε, άκόμη κι όταν έχετε πειρασμούς καὶ θλίψεις. Για κάθε τί νά εύχαριστήτε τόν Θεόν. Διότι αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοϋ Θεοϋ.

Ναί, τὸ «2012» άς τὸ ζήσουμε διαφορετικά. Άς σκορπίζουμε παντοϋ άγάπη. Άς βοηθοϋμε τούς γύρω μας όσο μπορούμε. Άς λέμε εύχαριστῶ στους εύεργέτες μας. Έτσι θά άνοιξη ή καρδιά μας καὶ θά κατοικήση μέσα ό Θεός. Θά ζήσουμε... «ένωμένοι» μέ τόν ... «Κύριο». Καὶ τότε ... πραγματικά μπορούμε νά ελπίζουμε. Τότε ... θά αλλάξουν πολλά, πρώτα μέσα μας κι έπειτα γύρω μας.

Άς ψάλλουμε όλοι μαζί:

«Τοϋ χρόνου μας καλή άρχή
καὶ ό Χριστός μας προσκαλεῖ
τήν κακία ν' άρνηθοϋμε
καὶ μέ άρετές νά στολιστοϋμε....» Παιδιά μου, εύλογημένο τὸ 2012.

* * *

Τώρα άς πᾶμε νά γνωρίσουμε ανθρώπους, στολισμένους μέ άρετές. Καρδιές πού ξεχειλίζουν άπό άγάπη κι εύγνωμοσύνη. Ψυχές αγαθές, πού ποτέ δέν ξεχνοϋν τόν εύεργέτη τους καὶ πάντα βρίσκουν κάποιο τρόπο νά ανταποδώσουν τὸ καλὸ πού τούς έγινε. Πολλά θά μας διδάξουν αὐτοί οί άνθρωποι.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ:

'Ιωνάθαν – Δαβίδ.

Σήμερα θά πᾶμε πολύ-πολύ πίσω, στην Παλαιά Διαθήκη. Όλοι πιστεύω γνωρίζετε ποιά εἶναι τὰ δύο αὐτά παιδιά, ό 'Ιωνάθαν καὶ ό Δαβίδ, άπό προηγούμενες συναντήσεις μας. Μεταξύ τους εἶχε άναπτυχθῆ μιά μεγάλη καὶ άληθινή φιλία. Ό 'Ιωνάθαν άγαποϋσε πολύ τόν Δαβίδ καὶ τόν βοηθοϋσε σέ κάθε του δύσκολη περίστασι. Ό πατέρας όμως τοϋ 'Ιωνάθαν, ό βασιλιάς Σαούλ, ζήλευε τόν Δαβίδ διότι όλοι τόν θαύμαζαν, πού ἦταν άνδρείος, κι άρχισε νά τόν φθονῆ. Ό 'Ιωνάθαν έστενοχωρεῖτο πολύ καὶ έπροσπαθοϋσε μέ κάθε τρόπο νά προστατεύσει τόν καλὸ του φίλο.

Κάποτε ό 'Ιωνάθαν έμαθε ότι ό πατέρας του, ό Σαούλ, ό πρώτος βασιλιάς τῶν 'Ισραηλιτῶν, εἶχε άποφασίσει νά σκοτώσει τόν Δαβίδ. Χωρίς νά χάσει καιρό είδοποίησε τόν Δαβίδ ότι έκινδύνευε ή ζωή του καὶ τοϋ συνέστησε νά μή πάη στο παλάτι για νά μή τόν συλλάβουν. Ό Δαβίδ τόν άκουσε, δέν πήγε καὶ γλύτωσε. Ό Σαούλ, πού κατάλαβε τί εἶχε συμβεῖ, θυμωσε τόσο πολύ έναντιον τοϋ 'Ιωνάθαν, ώστε έπέταξε τὸ κοντάρι επάνω του για νά τόν σκοτώσει. Αλλά ό 'Ιωνάθαν επρόλαβε καὶ έξέφυγε τόν κίνδυνο. Ό Δαβίδ τὰ μάθαινε όλα αὐτά, καὶ καταλάβαινε πόσο πολύ τόν άγαποϋσε ό 'Ιωνάθαν, μέχρι πού έβαζε σέ κίνδυνο τήν ζωή του.

* * *

Έπειτα άπό χρόνια πολλά ό Σαούλ σέ μιά μάχη έφονεύθη. Στην ίδια όμως μάχη έφονεύθη καὶ ό 'Ιωνάθαν. Αλλά καὶ όλα τὰ παιδιά τοϋ Σαούλ εἶχαν σκοτωθῆ στον πόλεμο. Καὶ τότε άνεκρϋχθη βασιλιάς ό Δαβίδ. Οί τίτλοι καὶ τὰ αξιώματα όμως δέν άλλαξαν τόν Δαβίδ. Ποτέ δέν έλησμόνησε τόν παλαιό του φίλο, τόν 'Ιωνάθαν, καὶ τήν άληθινή φιλία καὶ καλωσύνη πού τοϋ εἶχε δείξει τόσες φορές. 'Ηθελε, νά κάνη κι αὐτός κάτι αν μπορούσε. Έστειλε λοιπόν νά μάθουν μήπως υπῆρχε κανέννας άπόγονος τοϋ βασιλιά Σαούλ. 'Ηθελε νά τόν εύεργετήσει καὶ νά ανταποδώσει τὸ καλὸ πού τοϋ εἶχε κάνει ό υιός τοϋ Σαούλ, ό αγαπητὸς του φίλος 'Ιωνάθαν.

Ρώτησε λοιπόν κι έμαθε πώς ζούσε ένα παιδί του Ίωνάθαν, ο Μεμφιβοσθέ και μάλιστα ήταν κουτσό κι από τὰ δυό του πόδια. Ο Δαβίδ δεν χάνει καθόλου χρόνο. Στέλνει νά τον βρούν και νά τον φέρουν άμέσως στο παλάτι. Όταν τὸ μαθαίνει ὁ Μεμφιβοσθέ προβληματίζεται, ἀλλά δέχεται τὴν πρόσκλησι τοῦ βασιλιά. Άμέσως ὀδηγείται στο παλάτι, συναντᾷ τὸν Δαβίδ, πέφτει ἐμπρὸς του με σεβασμὸ καὶ τὸν προσκυνεῖ. Ὁ Δαβίδ συγκινημένος τὸν ἐρωτᾷ. Εἶσαι ὁ Μεμφιβοσθέ, ὁ υἱὸς τοῦ Ίωνάθαν; Τὸ παιδί σηκώνει τὸ κεφάλι του, τὸν κοιτάζει καὶ δειλὰ ἀπαντᾷ. «Μάλιστα, βασιλεῦ, ἐγὼ εἶμαι ὁ δοῦλος σου».

Σκύβει ἀμέσως ὁ Δαβίδ, ἀγκαλιάζει τὸ παιδί, τὸ σηκώνει καὶ δακρυσμένος τὸ φιλᾷ καὶ τοῦ λέγει: «Ὁ πατέρας σου, ὁ Ίωνάθαν, ἦταν ἀδελφικός μου φίλος. Πολύ με ἀγαποῦσε καὶ πολλές φορές με γλύτωσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατέρα του καὶ τὸν θάνατο. Χωρὶς αὐτὸν δὲν θὰ ἦμουν σήμερα ζωντανός. Ἦρθε ὁ καιρὸς νά ἀνταποδώσω κι ἐγὼ τὴ μεγάλη εὐεργεσία τοῦ πατέρα σου. Ἀπὸ σήμερα θὰ μένης στο παλάτι μαζί μου. Θὰ σὲ θεωρῶ σὰν παιδί δικό μου. Κι ὅλη ἡ περιουσία τοῦ πατέρα σου καὶ τοῦ παπποῦ σου τοῦ Σαοῦλ, θὰ εἶναι δική σου. Ἔλα νά μένης κοντά μου τὸ γρηγορώτερο».

Λίγες μέρες ἀργότερα ὁ Μεμφιβοσθέ ἐγκαταστάθηκε στο παλάτι. Καὶ ποτὲ δὲν ξέχασε ὅτι ὅλη αὐτὴ τὴν εὐτυχία τὴν χρωστοῦσε στὸν καλὸν του πατέρα, τὸν Ίωνάθαν, πού εἶχε δεῖξει τόση «ἀγάπη» στο Δαβίδ, ἀλλά καὶ στο Δαβίδ, πού εἶχε στὴν καρδιά του τόση «**εὐγνωμοσύνη**», πού τόσο ὠραία πρόφερε τὸ «**εὐχαριστῶ**»!

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

Ἄν σᾶς ζητοῦσα νά μοῦ περιγράψετε με δύο λόγια τὸν Ίωνάθαν τί θὰ μοῦ λέγατε;

Σωστά! Εἶχε καρδιά στολισμένη με ἀρετές: Στοργή, ἀγαθοσύνη, χρηστότητα, καλωσύνη, ... ἀγάπη. Ἦταν παιδί χωρὶς κακία, ζήλεια καὶ φθόνο. Ἀληθινὸς φίλος! Ὁ εὐεργέτης! «**Ὁ Ἄνθρωπος**»!

Θὰ λέγατε τὰ ἴδια καὶ γιὰ τὸν Δαβίδ;

Φυσικά! Ἐάν δὲν ἦταν καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιο καλός, πὼς θὰ εἶχε συνδεθῆ μαζί του με ἐκείνη τὴν τόσο θαυμαστὴ φιλία; Καὶ θὰ ἦταν παράλειψις μας ἐάν δὲν ἀναφέραμε καὶ τὴν *πίστι*, τὸ *θάρρος* τὴν *ἀνδρεία*, τὴν *σύνεσι*, ἀλλά καὶ τὴν μεγάλη *εὐγνωμοσύνη* πού εἶχε ὁ Δαβίδ πρὸς τὸν εὐεργέτη του Ίωνάθαν. Σὲ ἐντυπωσιάζει ἀκόμη περισσότερο ὁ τρόπος πού ἐνεργεῖ. Θὰ μπορούσε νά μὴν κάνη τίποτε. Ὁ εὐεργέτης του εἶχε σκοτωθεῖ. Ὅμως ὅταν ἔχρη τὴν ψυχὴ τοῦ Δαβίδ δὲν λησιμονεῖς. Βρίσκεις τρόπο νά πῆς τὸ «*εὐχαριστῶ*» σου στὸν εὐεργέτη σου.

Πῆρε τὸν υἱὸν τοῦ Ίωνάθαν, τὸν Μεμφιβοσθέ, πού εἶχε ἀπομείνει μόνος μετὰ τὸν θάνατο ὄλων τῶν δικῶν του, στο παλάτι νά ζῆσι μαζί του, ἀλλά καὶ τοῦ ἔδωσε καὶ ὅλη τὴν περιουσία τοῦ πατέρα του καὶ τοῦ παπποῦ του.

Μπορεῖτε νά ἀναφέρετε ἄλλους πού εὐεργετήθηκαν καὶ ποιά ἦταν ἡ συμπεριφορὰ τους πρὸς τὸν εὐεργέτη τους;

Πολλοί, πάρα πολλοί οἱ εὐεργετηθέντες, ἀλλά ἐμεῖς θὰ ἀναφέρουμε μόνο μιὰ περίπτωσι.

«*Τὸ Ἔθνος τῶν Ἑβραίων*». Ἄπειρες ἦταν οἱ εὐεργεσίες πού τοὺς προσέφερε ὁ Θεός. * Αὐτὸ ἐξέλεξε ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη ὡς περιούσιο λαό. * Αὐτὸ ἐδόξασε καὶ κατὰ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, στὴν ἔρημο, πού διέθρεψε κατὰ τὸν θαυμαστὸ τρόπο με τὸ μάννα. * Σ' αὐτὸ χάρισε γῆ ἀγαθὴ, πού ἔρεε μέλι καὶ γάλα, ὅπως χαρακτηριστικὰ λέει ἡ Γραφή. * Σ' αὐτὸ ἀπέστειλε τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος με τὸ αἶμα Του μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν θάνατο. Καὶ ποιά ἦταν ἡ διαγωγὴ τοῦ Ἔθνους αὐτοῦ ἀπέναντι Του; Τὸν «**ΣΤΑΥΡΩΣΑΝ**»!

Τί μάθαμε σήμερα: Ν' ἀρνηθοῦμε τὴν κακία καὶ με ἀρετές νά στολιστοῦμε. Τὸ σύνθημα μας, παιδιά, μᾶς τὸ ἔγραψε ὁ Δαβίδ;

ΣΥΝΘΗΜΑ: «Πρέπει νά εἶμαστε εὐγνώμονες πρὸς τοὺς εὐεργέτες μας».

Μᾶς τὸ παραγγέλλει κι ὁ ἀπόστολος Παῦλος. «Εὐχάριστοι γίνεσθε» (Κολασ. γ' 15).

Ἐμεῖς ἔχουμε εὐεργέτες καὶ τί πρέπει νά αισθανώμαστε γιὰ αὐτούς;

Φυσικά κι ἔχουμε, εἶναι οἱ γονεῖς μας, οἱ διδάσκαλοι μας, οἱ κληρικοί, πολλοὶ φίλοι μας, ἀπλοὶ γνωστοὶ μας, μερικές φορές ἀκόμη καὶ ἄγνωστοι. Ποτὲ δὲν πρέπει * νά λησιμονοῦμε τὸ καλὸ πού μᾶς ἔκαναν καὶ νά γινώμαστε ἀχάριστοι. Πρέπει * τὸ ὄνομά τους νά εἶναι χαραγμένο μέσα στὴν ψυχὴ μας...καὶ πάντα* νά τοὺς δεῖχνουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας. Νά τοὺς βοηθήσουμε κι ἐμεῖς. Πῶς; + Νά φανοῦμε χρήσιμοι σ' αὐτούς ἢ στὰ παιδιά τους, + νά ὁμολογοῦμε τὸ καλὸ πού μᾶς ἔκαναν καὶ τὸ σπουδαιότερο + πάντα νά προσευχώμαστε γι' αὐτούς.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Ἐπουράνιε Πατέρα μας, σὲ εὐχαριστοῦμε πού μᾶς ἔδωσες τοὺς γονεῖς καὶ τόσοι ἄλλους εὐεργέτες πού ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ καλὸ μας. Σὲ παρακαλοῦμε, Κύριε, δίδε τὰ ἀγαθὰ σου εἰς ὅλους τοὺς εὐεργέτες μας καὶ ἀξιώσέ μας νά δεῖξουμε κι ἐμεῖς τὴν εὐγνωμοσύνη μας εἰς αὐτούς με τὰ λόγια καὶ με τὰ ἔργα μας. Ἀμήν».

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ὁ Παράκλητος. (Ἀδελφότης Θεολόγων ἡ Ζωή). ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Προς τὴν Νίκην, Λυδία, Σωτήρ.

